

jong talent/jeunes talents

WESLEY WOLKMAN

De zoektocht naar WW!

Koortsachtig zoek ik in de boekenkast.

**Mijn benen lijken van karton en wiebelen ver-
vaarlijk. Waar is dat bizarre boekje toch geble-
ven? Bestaat het wel? Of heb ik het gedroomd?
Blijkbaar wordt mijn vertroebeld brein bevolkt
door een veelheid aan figuren. Al weet ik niet
zeker met hoeveel ze waren, het waren in ieder
geval allemaal doctors. Misschien zelfs spin
doctors... Ik herinner mij hun namen: B. Pesci,
L. Spambeck, B. Van Endeckom en K. Gutierrez.
Tot zover is alles in mijn hoofd min of meer dui-
delijk en begrijpelijk, maar vanaf dat punt voel
ik mij langzaam verglijden in een vermetele
draaikolk van georkestreerde waanzin...**

Zijn de figuren die deze nachtmerrie zo rijke-
lijk bevolken mijn demonen? Of droom ik dat ik
droom? Sta ik nog wel op mijn benen? Het karton
waaruit mijn onderste ledematen bestaan ruikt
in elk geval wak. Ik zie dat het bedrukt is.
Ik buig mij voorover om te kijken...

Ik zie tot voor kort voor mij onbekende figuren
zoals 'Eyeball' (in het dagelijkse leven beter be-
kend als Chris Waters), Carl Dilkington, Berend
De Bakker, Xavier De La Rocha Fernandes Il
Sancho di Castel al Forno (beter bekend als WW
patient nr. 1) en zowaar zelfs een naamgenoot
'Piotr Puttaert', die op Google overigens onvind-
baar is (Dat een zekere Piotr Arsenyevich ooit
Smirnov begon te distilleren, wist ik eerder niet,
nu wel). Ook Turbotrekker is er bij. Hij verbergt
met zijn immense ronde tronie een zekere
Samantha Wormendorst, een frivole graatma-
gere vrouw –anders dan haar naam zou doen
vermoeden– met een missie. Zij is op zoek naar
Dr. B. Pesci. Ze zegt: "Die domme Pesci ge-
draagt zich als een geïnterviewde die niet wenst
geïnterviewd te worden. Daarom is hij ook geen
geïnterviewde." Misschien zijn al deze mensen
de auteurs van die bizarre tekeningen die door

mijn brein spoken en mijn benen bezoedelen?
Misschien zijn zij de programmeurs van de
almaar crashende hardware in mijn hersenen?
Zou dat waar kunnen zijn? Mijn hoofd kraakt nu
werkelijk vervaarlijk –het spat haast uiteen– en
ik kan maar geen aanknopingspunt vinden,
geen enkele herkenning...

Wacht, neen, toch! Daar is hij: Wesley! Wesley
Wolkman? Is hij het echt? Ik probeer de man te
benaderen –ach ik weet zelfs niet eens zeker of
Wesley wel een man is– als er plots een vuilnis-
bak over mijn hoofd wordt gekieperd. Angstval-
lig klem ik de lippen op elkaar maar toch proef
ik afval, in onduidelijke vormen zoals letters en
worsten, en ik merk hoe er tergend langzaam
zilverpapier tussen mijn tanden kruipt, zelfs tot
op celniveau, althans dat gevoel heb ik. Mijn
huidskleur varieert nu snel van felrood over
paars naar blauw, als in een mooie irisdruk.
Amechtig snakkend naar zuurstof worstel ik mij
uit de houdgreep van het afval. Een mij in der
haast toegereikte hand redt mij uiteindelijk uit
dit stinkende kluwen. De man aan wie de hand
toebehoort luistert naar de naam Dr. Spambeck.
Zijn voornaam herinner ik mij niet meer.

Hij weet mij te vertellen dat ook zijn zoektocht
naar W. Wolkman hem tot op de rand van razer-
nij en waanzin heeft gebracht. Vijfentwintig jaar
heeft die geduurd, kun je je dat voorstellen?
Een kwarteeuw lang was deze brave man op zoek
naar de ware identiteit van WW, alias Wesley of
W. Wolkman of God weet welke andere namen
dit creatuur of deze creaturen nog meer voor
zichzelf heeft of hebben bedacht. Zes pietluttige
velletjes papier en twee gecrashte harddisks
heeft zijn veldonderzoek opgeleverd, naast het
gerucht over het schabouwelijke Engels dat WW
of Wesley placht te bezigen, het feit dat ie soms
aan de slag ging met stiften en het weetje dat hij
verzet was op het zingen of debiteren van totaal
foute schlagers en carnavalsdeuntjes –van het
allerlaagste allooi zelfs. Ook dat nog, zo een foute
boel, niet om aan te horen, het verschaalde bier
niet te na gesproken. De kalende Spambeck
–nu ja, hij kan ook geschoren zijn– die ik een jaar
of vijftig schatte, blijft mij nog steeds, en steeds
nadrukkelijker, aanklampen.
Stamelend –soms murmelend en amper nog ver-
staanbaar, soms ratelend als een slang– tracht hij
mij te overtuigen van het nut van deze obsessieve
zoektocht en uit zijn wartaaltje begrijp ik verder
nog de woorden: 'Wetenschap-Pap', 'Cockfish',
het kon ook 'Fockfish' zijn geweest, dat wil ik
even kwijt zijn... Ik betast mijn hoofd, dat buldert
van barstende hoofdpijn, en ik tracht, ik probeer,
ik hoop wakker te worden.

Weg die nachtmerrie, please? Ban die letters
uit mijn hoofd, neen geen tekeningen meer om

Cockfish

Affiche voor/pour Theater Zuidpool
Deze affiche won de Culturele affichewedstrijd Vlaanderen
2009. Cette affiche a remporté le concours d'affiches
culturelles de Flandres en 2009.
© Wesley Wolkman, 2008

WW1

Publicatie/publication, © Wesley Wolkman, 2008

W.W. 7 Tony M

A Mascot for Monty Big Catapult Stamp
© Wesley Wolkman, 2009

Audioprinter

Prototype voor een muziekinstrument/printer
Prototype d'un instrument de musique/imprimante
© Wesley Wolkman, 2010

in te kleuren, ik wil ook geen dikke viltstiften
meer in mijn handen voelen om te schrijven wat
mij wordt gedictieerd, ik wil niet... Ik wil wakker
worden, red mij uit deze nachtmerrie!

Langzaam ontwakend zie ik vanuit mijn ooghoek
een aantal mannen wegvluchten. Twee of drie
of vier? Moeilijk uit te maken, maar het waren
mannen, dat weet ik nu zeker, tenzij ze als man
verkleed waren. Ik stel vast dat ik nog altijd voor
mijn boekenkast sta. Ben ik echt wakker en heb
ik echt gedroomd? Ik heb een boek in de hand. Er
staat in grote letters W op de kaft... het is genum-
merd en ik bezit toch wel het nummer 69 zeker....

'To our Wesley' lees ik op de titelpagina.
Dus toch Wesley...

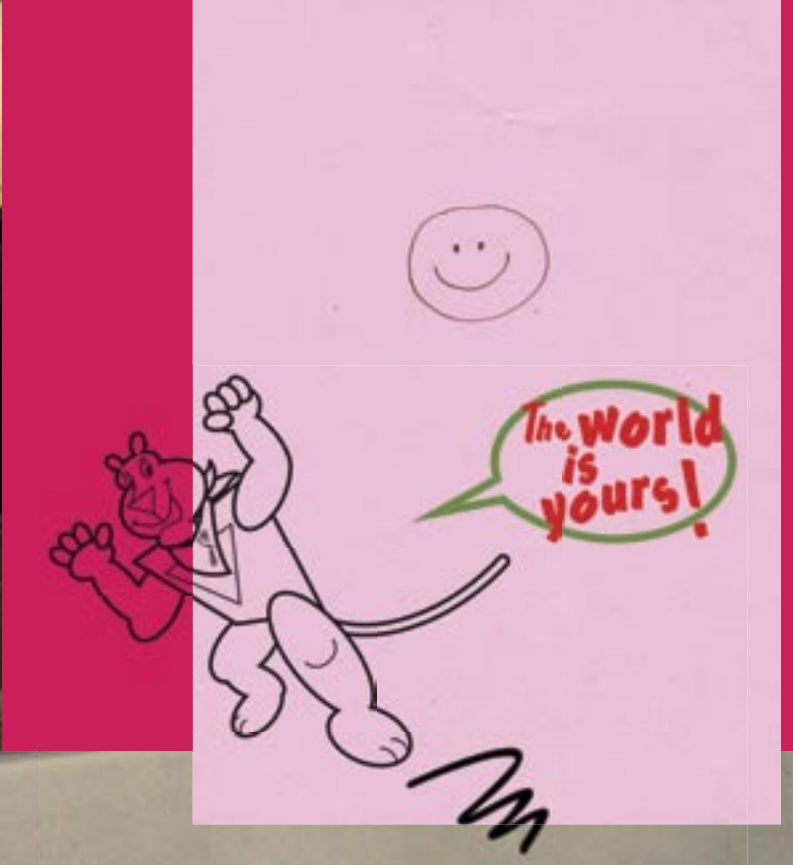
door Hugo Puttaert

Nota: Bij het ter perse gaan bereikt ons het bericht dat Wesley
Wolkman van ons is heengegaan. Zijn zoon Wim Wolkman
volgt zijn mysterieuze vader op als hoofd van WW.

De voorlopige website van Wim Wolkman kan je vinden
op www.wesleywolkman.com

linkerpagina/page de gauche
van boven naar onder/de haut en bas

De Onderneming
installatie en performance/installation et performance,
de Winkelhaak, Antwerpen/Anvers
© Wesley Wolkman, 2009

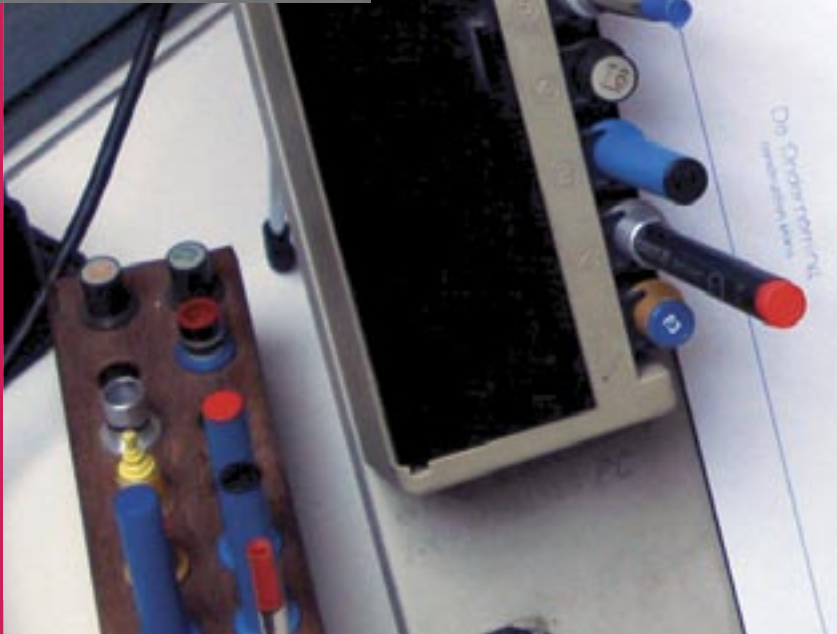
Tony M
mascotte voor Monty/mascotte pour Monty,
Antwerpen/Anvers
© Wesley Wolkman, 2009

Integrated2009
performance Integrated2009, deSingel Antwerpen/Anvers
© foto/photo Roger Laute

Ronald
Modified Multi-instrumental Plotter
© Wesley Wolkman, 2009

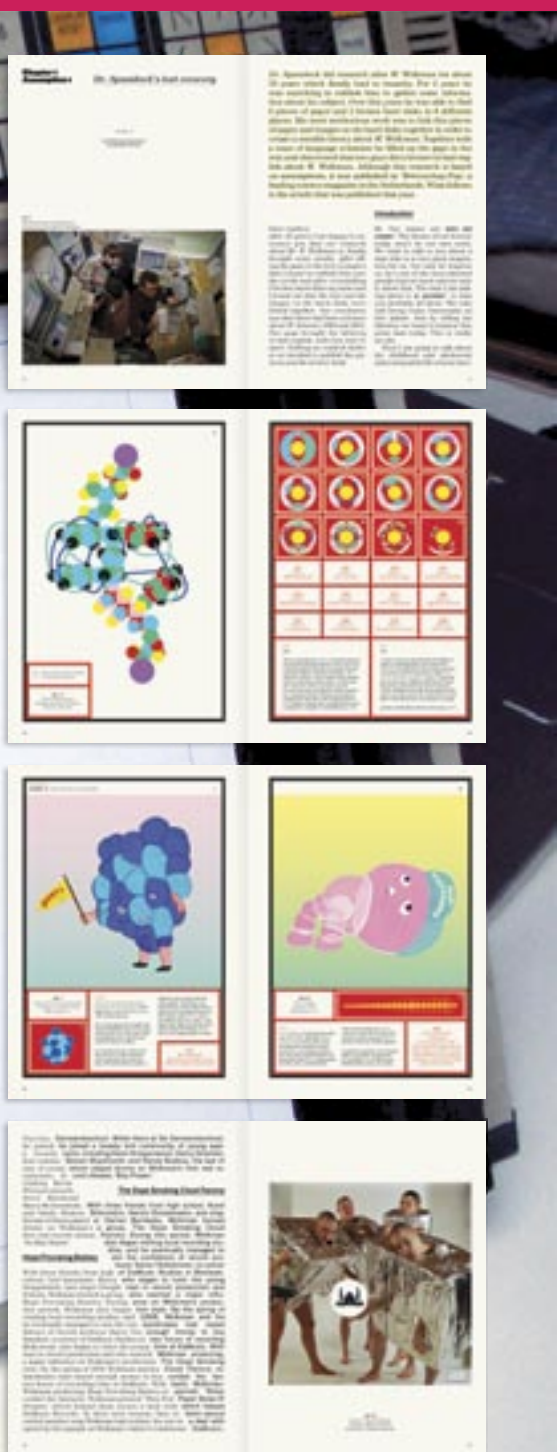
rechterpagina/page de droite
rechts/à droite

Tentoonstelling/exposition de Velinx
affiche, de Velinx, Tongeren/Tongres
© Wesley Wolkman, 2008

WW1
boek/livre
cover en diverse spreads/couverture et spreads divers
© Wesley Wolkman, 2009

W.W. **SOLDEN!** het boek
W. Wolk-
man theoretical assumption Group
Bij DE W.W. international
fact Organisation **TUSSEN 19.30U EN 20.30U**
VELINX K. Gutierrez
B. VanEndeckom **EEN HAPJE EN EEN DRANKJE**
B. Pesci L. Spambeck
-50%
W. Wolkman. **OP HET BOEK W.W.**
ALLES MOET WEG! 5 DECEMBER
van 5 december tot 25 januari **de VELINX**

Naar aanleiding van het verschijnen van het boek **W.W.** vindt er een overzichtstoonstelling plaats met stukken uit het bijzondere archief van de **W. Wolkman theoretical assumption Group** of 'W.W.t.a.G.' en de **W.W. international fact Organisation** of 'W.W.f.i.O.' Het is de eerste keer in meer dan 70 jaar dat bekende figuren zoals **K. Gutierrez**, **B. VanEndeckom**, **B. Pesci** en zelfs **L. Spambeck** hun collectie openstellen voor een groter publiek. Er zal werk te zien zijn van artiesten zoals Kevin Muyshondt, Franky Mammoet, Bobby Meuker, Darlene Stessens, e.a.: mensen die het nooit onder stoelen of banken hebben gestoken dat ze al jaren gefascineerd zijn door de enigmatische figuur **W. Wolkman**.

van 5 december tot 25 januari **de VELINX**

jong talent/jeunes talents
WESLEY WOLKMAN

La quête de WW!

Troublé, je cherche dans la bibliothèque.

J'ai les jambes en coton et elles vacillent dangereusement. Où donc est passé cet étrange petit livre? Existe-t-il vraiment? Ou l'ai-je rêvé?

Il semble que mon cerveau perturbé soit peuplé de nombreux personnages. Bien que je ne sois pas certain de leur nombre. Quoi qu'il en soit, ils étaient tous docteurs. Peut-être même des 'spin doctors'. Je me rappelle même leurs noms: B. Pesci, L. Spambeck, B. Van Endeckom et K. Gutierrez. Pour l'instant, tout est plus ou moins clair et compréhensible dans ma tête, mais je me sens glisser lentement dans le tourbillon étourdissant d'une folie orchestrée.

Ces personnages sont-ils les démons abondants qui peuplent mon cauchemar? Ou suis-je en train de rêver que je rêve? Ai-je toujours les pieds sur terre? Le carton sent l'humidité. Je vois qu'il est imprimé. Je me penche en avant pour regarder... Je vois des personnages –inconnus jusqu'il y a peu– tels que 'Eyeball' (mieux connu dans la vie de tous les jours sous le nom de Chris Waters), Carl Dilkington, Berend De Bakker, Xavier De La Rocha Fernandes Il Sancho di Castel al Forno (mieux connu comme étant le patient n° 1 de WW) et, en effet, même un homonyme 'Piotr Puttaert', introuvable sur Google du reste. Qu'un certain Piotr Arsenieyevich Smirnov commençât à distiller, je l'ignorais, plus maintenant. Turbotrekker est également présent. Avec son immense trogne franche, il cache une certaine Samantha Wormendorst, une femme frivole, maigre comme un clou –contrairement à son nom– chargée d'une mission. Elle recherche le Dr B. Pesci. Elle dit: "Cet idiot de Pesci se comporte comme un interviewé qui ne souhaite pas être interviewé. Raison pour laquelle il n'est pas un interviewé." Peut-être ces gens sont-ils les auteurs de ces dessins étranges qui hantent mon esprit et font vaciller mes jambes? Peut-être sont-ils les programmeurs de mon hardware cérébral qui n'en finit pas de crasher? Serait-ce possible?

Ma tête se met à craquer violemment –elle est prête à éclater– et je ne trouve toujours aucun point de référence, aucun signe de reconnaissance.

Attendez, ce n'est pas vrai! Le voilà... Wesley? Wesley Wolkman? Vraiment? J'essaie d'approcher l'homme –en fait, j'ignore s'il s'agit d'un homme– mais soudain je reçois une décharge publique sur la tête. Terrifié, je pince les lèvres, mais je sens néanmoins le goût des déchets, dans des formes confuses, telles des lettres et des saucisses, et je constate que le papier d'argent s'insinue de manière exaspérante entre mes dents, jusqu'au niveau même de mes cellules, c'est du moins ce que je ressens. La couleur de ma peau varie maintenant rapidement du rouge vif au bleu en passant par le mauve, à l'image d'une belle impression irisée. Essoufflé, en manque d'oxygène je m'arrache de ces déchets qui m'emprisonnent. Grâce à une main tendue à la hâte je m'extirpe finalement de cet écheveau puant. L'homme au bout de la main répond au nom de Dr Spambeck. Je ne me souviens plus de son prénom.

Il me raconte que sa quête de W. Wolkman l'a également conduit au bord de la frénésie et de la folie. Vingt-cinq ans, imaginez-vous. Ce brave homme cherchait depuis un quart de siècle déjà la véritable identité de WW, alias Wesley ou W. Wolkman ou Dieu sait quels autres noms cette créature, unique ou multiple, a imaginés. Ses recherches sur le terrain n'ont produit que six minables petites feuilles de papier et deux disques durs crashés. Du reste, il y a cette rumeur à propos des anges effroyables auxquels WW ou Wesley avait l'habitude de s'adresser ou encore celle selon laquelle il se défoulait avec des marqueurs ou celle qui raconte qu'il adorait chanter ou débiter des tubes et des airs de carnaval totalement faux. Du pire acabit de surcroît. Il ne manquait plus que ça, tant de fausses notes, à vous écorcher les oreilles, sans parler de la bière rance. Ce Spambeck dégarni –il se peut aussi qu'il soit ras– dans la cinquantaine, selon moi, m'aborde toujours et avec encore plus d'insistance.

Il balbutie –parfois, il marmonne, à peine compréhensible– parfois il siffle comme un serpent, il essaie de me convaincre de l'utilité de cette quête obsessionnelle et de son charabia je comprend encore quelques mots: 'Bouillie scientifique', 'Cockfish', ou peut-être 'Fockfish', je veux en être débarrassé, et en me tâtant la tête qui rugit tant la migraine est forte, je tâche, j'essaie, j'espère me réveiller. Plus de cauchemar, please? Bannissez ces lettres de ma tête, non, plus de dessins à colorier, je ne veux plus sentir de gros feutres dans mes mains pour

écrire ce qu'on me dicte, je refuse... Je veux me réveiller, sauvez-moi de ce cauchemar!

Émergeant lentement de ma léthargie, je vois du coin de l'œil quelques hommes s'enfuir. Deux ou trois ou quatre? Difficile à dire, mais c'étaient des hommes, maintenant j'en suis sûr, à moins qu'ils étaient déguisés en hommes. Je constate que je suis toujours debout devant ma bibliothèque. Suis-je vraiment réveillé et ai-je vraiment rêvé? Je tiens un livre à la main. Avec un énorme W sur la couverture... l'ouvrage est numéroté et croyez-moi ou non, mais je possède le numéro 69...

Sur la page de titre, je lis 'To our Wesley'. C'était donc bien Wesley...

par Hugo Puttaert

Note: au moment de la mise sous presse, le message nous parvient que Wesley Wolkman nous a quitté.

Son fils, Wim Wolkman, succède à son père énigmatique à la tête de WW. Vous trouverez le site web provisoire de Wim Wolkman sur www.wesleywolkman.com

